RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 100.411 van 29 oktober 2001
in de zaak A.93.569/XIV-3938.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUINTELIER,
kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 13 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 oktober 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat R. QUINTELIER, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 april 1998 en verklaart zich voor de eerste maal vluchteling op 7 april 1998.

1.2. Op 25 mei 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 oktober 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. De verzoekende partij verklaart zich voor de tweede maal vluchteling op 9 december 1998.

1.5. Op 18 februari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 26 mei 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)
Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 7 april 1998 waarin de Commissaris-generaal in beroep op 27 oktober 1998 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam. Op 9 december 1998 diende betrokkene, zonder naar haar land te zijn teruggekeerd, een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 1999 onontvankelijk werd verklaard. Betrokkene diende beide asielaanvragen in samen met haar echtgenoot B. V. (OV. 4.717.744).
Uit haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 1999 blijkt dat betrokkene haar tweede asielaanvraag steunt op de motieven aangehaald door haar echtgenoot. In het kader van een door deze laatste ingediend dringend beroep werd een bevestigende beslissing tot weigering van het verblijf genomen.
Er ontstaat derhalve ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden dat zij haar land verlaten heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 februari 1999.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat verzoekster twee middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat de exceptie van onontvankelijkheid in verband met de afwezigheid van middelen, opgeworpen door de tweede verwerende partij, niet kan worden aangenomen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"3. Schending Van De Beginselen Van Behoorlijk Bestuur: Zorgvuldigheidsplicht
"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)
"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v. St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946) - (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).
* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent verzoek(st)er via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen.

Dit bevel kwam echter tot stand zonder enig direkt en persoonlijk contact met verzoek(st)er.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier, doch gaat automatisch voort op de bevindingen van de Commissaris-generaal.

* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent de bestreden beslissing in het Nederlands, terwijl verzoek(st)er deze taal onmachtig is.

Dit alles maakt een onbehoorlijk gedrag uit van de Dienst Vreemdelingenzaken.

* Verzoek(st)er haar dringend beroep werd door de Commissaris-generaal onontvankelijk en ongegrond verklaard, zonder dat haar de kans werd gegeven haar persoonlijke situatie te benadrukken.

Ook naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoek(st)er niet voldoende de kans gegeven haar situatie toe te lichten.

De bestreden akte van de Commissaris-generaal is dus veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook een onbehoorlijk gedrag uit van de Commissaris-generaal.";

3.1.2. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten haar werd betekend in het Nederlands, een taal die zij niet machtig is; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 april 1998 voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard om de bijstand te verzoeken van een R. tolk tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag; dat artikel 51/4, § 2, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) stelt dat indien de vreemdeling verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, bepaalt; dat de taal waarin haar asielaanvraag werd onderzocht in casu het Nederlands is; dat verzoekster erkende hierover geïnformeerd te zijn; dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten derhalve terecht in het Nederlands kon worden betekend;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij opwerpt dat het bevel van de Dienst Vreemdelingenzaken "tot stand (kwam) zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoekster" en dat "de Dienst Vreemdelingenzaken hier volledig naast de eigenheid van het dossier (gaat), doch automatisch voort(gaat) op de bevindingen van de Commissaris-generaal";

Overwegende dat verzoekster uit het oog verliest dat de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tot stand is gekomen nadat verzoekster op regelmatige wijze werd uitgenodigd voor verhoor op 18 februari 1999, datum waarop zij zich aanbood op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 63/3, §1, van de Vreemdelingenwet voormelde beslissing kan bevestigen; dat verzoekster in het kader van haar beroep de vragenlijst invulde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin zij nogmaals de redenen van haar asielaanvraag kon toelichten; dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een

verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft beslist om de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat verzoekster niet kan stellen dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tot stand kwam “zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoekster”;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "4. Schending van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991).
> 'Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...'
> 'Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en Van HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)'.
> De beslissing van de Commissaris-generaal is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering.
> Een individuele benadering van het specifiek geval van verzoek(st)er ontbreekt hier in elk geval.
> De beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen is in strijd met de Wet van 29 juli 1991.";

3.2.2. Overwegende dat de in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vervatte uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft;

3.2.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de omstandigheid dat verzoeksters verklaringen steunen op de motieven aangehaald door haar echtgenoot; dat in het kader van het dringend beroep van haar echtgenoot er een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen; dat er derhalve in hoofde van verzoekster geen vermoeden van vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie voorhanden is; dat de motivering van de bestreden beslissing aldus de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering pertinent en afdoende is;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij zich in haar middel beperkt tot het formuleren van een aantal rechtsgeleerde citaten en tot het stellen dat "de beslissing van de Commissaris-generaal (...) het voorbeeld (is) van een stereotiepe, geijkte en gestandaardi-

seerde motivering" en dat "een individuele benadering van het specifiek geval van verzoekster ontbreekt"; dat zij evenwel met dit betoog niet duidelijk maakt op welk punt de betwiste motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de in overweging 3.2.2. nader bepaalde ratio van de wet van 29 juli 1991; dat verzoekster dit niet aantoont en dat het middel niet tot vernietiging kan leiden;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**